

Sestry a bratia!

Matúš 10,5 – 14

Každý z nás pozná túžbu, akési neodbytné nutkanie, dostatočne sa VYZBROJIŤ na svoju životnú cestu, na výkon povolania, na realizáciu konkrétnej úlohy.

Sú ľudia, ktorí študujú jednu školu za druhou, možno z lásky k poznaniu, k informáciám, k celoživotnému vzdelávaniu sa....

No môže ich viesť aj pocit, že ešte nemajú dostatok vedomostí, dostatok schopností, že nemajú dostatočnú informačnú banku pre výkon svojej neskoršej profesijnej činnosti, pre život ako taký.

Pán Ježiš na margo tohto zvláštneho pocitu, povzbudzujúco a upokojujúco pripomína:

Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.

To znamená: Dal som Ti všetko, čo potrebuješ.

Dôveruj vlastným schopnostiam, ver svojej intuícii.

Dostatočne som ťa vybavil, dostatočne som ťa vyzbrojil, už nepotrebuješ ďalšie kvalifikácie a stovky kurzov....

Sú ľudia, ktorí vkladajú do prípravy jednej prednášky či jednej vyučovacej hodiny, jedného prejavu, jednej čiastkovej úlohy, také enormné množstvo energie, že im to berie ohromné množstvo sily potrebnej pre ďalší život.

Hovorí sa tomu preceňovanie významu čiastkového cieľa

Človek je fixovaný na vlastný úspech, na vlastnú túžbu naplnenia, a cíti, že musí urobiť všetko pre to, aby sa úspešným naozaj stal.

Je to akýsi zvláštny druh nenásytosti, ktorá má v živote veľa foriem a prejavov....

Pán Ježiš ju objavuje v texte, ktorý sme počuli v úvode kázne v evanjeliu Matúša.

A rieši ju odpoveďou, ktorú dáva učeníkom skôr, ako odídu zvestovať Božie slovo po okolí.

Keďže sa Božie kráľovstvo v Jeho osobe prelomilo do tohto sveta, čiže fakticky sa mimoriadne priblížilo, učeníci majú konať tie isté skutky ako Ježiš.

Liečiť chorých, prebúdzajú do života mŕtvych, očisťovať malomocných, vyháňať zlých duchov.

Keď toto počujeme, zdá sa nám, že by sme potrebovali celý život na to, byť v Ježišovej škole, aby sme aspoň čiastočne zvládali čosi z Jeho schopností.

On nám ale verí už teraz.

Preto nás posielal a nepochybuje o tom, že z nás môže vychádzať uzdravujúca sila.

Nie, nie sme liečiteľa, čo somaticky uzdravuje kohokoľvek na počkanie.

Liečivá sila však môže od nás vychádzať, napríklad aj tak, že prebudíme k životu človeka, ktorý vo svojom vnútri, vo svojom srdci, vo svojej duši, pod vplyvom dajakého ničivého podnetu ustrnul a zamrzol.

Liečivá sila z nás môže vychádzať prostredníctvom láskyplnej náklonnosti.

Prijatím človeka, ktorý nemôže vystáť sám seba.

A nemusíme doslova vyháňať zlých duchov.

Stačí, keď pomôžeme niekomu prejasniť a vyčistiť zakalené husté myšlienky a dopomôcť tak k pozitívnej premene jeho vnímania a precitovania sveta...

Ježiš odovzdáva učeníkom naozaj dôstojné a veľké úlohy.

Bez toho, aby sa začali falošne na niečo hrať, bez toho, aby sa vyhrievali na lúčoch vlastnej veľkosti.

Dostali sme zadarmo Ježišovu uzdravujúcu moc a smieme ju odovzdať ďalej, ochotne a nezištne.

V texte však počujeme, ako sa učenici majú zrieknuť akejkoľvek hmotnej zabezpečnosti na svojich cestách: peňazí, náhradných šiat, topánok, palíc...

Akoby to bol polemický uzol proti rabínom Kristových čias, ktorí si brávali na cesty rezervnú obuv a palice, ktoré im mali slúžiť na obranu proti divokým psom a lupičom.

Ako máme my dnes rozumieť týmto výrokom?

Asi tak, že nie sme vlastníkmí ničoho z toho, čo môžeme odovzdávať ďalej.

Sme iba pútnici na ceste.

Hľadáme Boha.

A jedine ako hľadajúci pútnik môžem odovzdávať ďalej to, čo znovu a znovu od Pána Boha prijímam.

Nejde teda ani tak o schopnosti, ktoré si so sebou balím do ruksaku a inej batožiny, ale ide tu o moju otvorenosť voči Duchu Božiemu, ktorého si ani neprivlastním, ani ním nemôžem disponovať.

Neustále ho hľadám...

A môže sa stať, že sa mi niekedy nedá nájsť.

My vlastne nikdy nesmieme vystupovať a pôsobiť ako niekto, kto celkom presne vie, kto a aký je BOH, my nemáme vystupovať ako niekto, kto sa mu cíti byť mimoriadne nablízku, ba nemáme o ňom ani hovoriť tak, akoby nám bolo všetko celkom jasné.

Toto je naivný, krátkozraký a podozrivý pohľad.

Vždy ide skôr o to, že zápasíme o slová, zápasíme o myšlienky, zápasíme o pocity, niekedy veľmi zložitým a náročným spôsobom, aby sme o ňom vôbec prehovorili primeraným a zrozumiteľným jazykom....

Zároveň túžime po tom, aby sme boli prijatí.

Aby sme mali na tých, ktorým odovzdávame Božie poslanstvo, pozitívny vplyv.

V podvedomí sa pýtame:

Bolo a je to, čo som povedal, čo som urobil, naozaj dobré?

Zasiahlo to ľudí?

Rozumeli tomu?

Bolo to pre nich aktuálne?

Takéto a podobné otázky sú ustavičným krúžením okolo toho, ako a či nás druhí „berú“.

A v tomto ohľade nikdy nemáme dosť a opäť narážame na tému nenásytnosti.

Neustále sme pod tlakom výkonu.

Zároveň pod tlakom neistoty.

Na tento tlak nám všetkým Ježiš poskytuje oslobodzujúcu odpoveď priamo v texte evanjelia.

Je to cesta pokoja a vyrovnanosti, čo inými slovami znamená, že máme ľudí nechať byť takými, akí sú. Ponechajme im na to právo. Berme ako fakt, že iný človek nevidí veci ako ja, že sleduje svoje vlastné videnie a myšlienky, ktoré sú iné ako tie moje. Ja mám dávať to, čo môžem a pokiaľ to príjemcovi nestačí, jeho nespokojnosť treba nechať na ňom a ani najmenej sa netreba viniť, či trápiť, že v jeho očiach nie sme dosť dobrí. Zvestujme pokoj a snažme sa o jeho nájdenie aj pre seba. Aby sa pokoj Boží vrátil k nám. Tak nebudeme sklamaní. Necháme iným ich slobodu a sebe priznáme hranice, aké majú napríklad lekári, ktorí nedokážu pomôcť úplne všetkým. AMEN.